

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

Tayyip Erdoğan: Ekonomi, hukuk ve demokraside yepyeni bir seferberlik başlatıyoruz.

**ŞİMDİ BENİM ANLAMADIĞIM,
BİZ YEPYENİ TUTUKLULUK
GEREKÇELERİ Mİ BULUCAZ?**

**BİLMEM!
TELEFONDA
SÖYLER-
LER!**

Aşırı Empati Hasta Eder

Berat Albayrak, geçtiğimiz günlerde bakanlıktan istifa ettiğini duyurdu.

Olay anından beri yazıya bu cümleyle başlamanın hayalini kurdum ama daha hafta bitmeden konuya dair söylen-medik söz bırakmadılar çünkü geçmiş yüzyıllarla kıyaslandığında türümüzün en çok boş vakte sahip olduğu dönemdeyiz. Bu nedenle her konuda çok yoğun düşünüyor, konuşuyor ve

sıkılıyor. Bu nedenle ben başka bir krizden bahsedeceğim. Bu gecenin sonunda farkına vardığım bir kriz: İnsanlık kaldıramayacağı miktarda bir duygu yüküyle karşı karşıya. İzninizle bu kaniya nasıl vardığımı anlatayım.

Dürüm siparişimi beklerken, aklımı kaygı dolu sorularla doldurmaya başladım. Kurye tek seferde apartmanı bulabilecek mi? Yoksa apartmanın etrafında dönen motorsikletin vızır vızır sesini duyup pencereden bağırمام mı gerekecek? Gece olduğu için zile basmayıp arayan kibar kuryelerden mi? “Ekstra salatalık turşusu koyabilir misiniz? :))” notumu ciddiye alacaklar mı? Notu okuyan kişi gülücüğü samimi mi bulacak yoksa feminen bulup yadırgayacak mı? Tek yanlış cümlesinde sektörden dışlanan oyuncular, yönetmenler varken dürümcünün homofobik olma ihtimaliyle neden bu kadar barışız? Dışarıdan sipariş vermiş ve boş vakti olan herkesin aklına gelebilecek doğal kaygılar. Fakat konu ne olursa olsun, düşünmeye devam ettikçe işler pisleşiyor, bu sefer kendinizi sorgulamaya başlıyorsunuz. Bu saatte dürüm söylemek, 10 yıllık gastrit-reflü-mide fitiğı kombinasyonuna rağmen yine ve yeniden kola söylemek, mutsuzluğu indirimli menüden gelen hormonlarla geçiştirmek, nefes almayı hak etmemek... Dünyanın en mutlu insanına bile yeterince fazla vakit verin, sonunda kendini asar.

Mevzu büyümesin diye alelacele başka konuya atladım, bomba imha uzmanlarının çalışma koşulları. Genellikle imha edilen şey bomba olmuyor. O durumda da patlattığın paketin içinde çöp-kitap-kıyafeti imha etmiş oluyorsun. Akşam eve gittiğinde gurur duyacağın bir hareket değil. İmha edilecek ‘şey’ gerçekten bombaysa çok tehlikeli ve gurur duyulacak bir işi halletmiş oluyorsun. Ama sert anı biriktirmeyi seven ya da kariyerinde yükselmek isteyen bir bomba imha uzmanı bile o şüpheli paketin bomba olmasını istemez diye tahmin ediyorum. Bu tür gelgitlerle dolu kafa ve garip kıyafetlerle örülü vücutla paytak paytak şüpheli pakete yaklaşmak çok yorucu bir mesai. İnsan bomba imha uzmanları üzerine düşünmekten sıkılınca, bu sefer bunun nasıl aklına geldiğini sorguluyor. Neden bu saatte bomba imha uzmanlarını düşünüyorum? Hem de hiçbir bilğim yokken! Çünkü artık hakkında düşünecek, empati yapılacak meslek kalmadı. Beyaz yakalıyla, işçiyle, sanatçıyla, tetikçiyle empatilerimi yaptım.

Eskiden insanlar 9-6 çalışırdı, en azından o tayfanın vakti daha azdı. Pandemiyle birlikte evden çalışan sayısı arttı ve vakti bol yığınlar bütün gün bir şeyler düşünmeye, bir şeyler hissetmeye ve bunlar üzerine konuşmaya başladı. Dışarıdan yemek söyleme işi iyice büyüdü, un bile söyleyebiliyorsun artık. Evden yiyenler biler vakit ayırmamak için her şeyi blender’a atıp, bulamaç yapıyorlar. “İnsan maması” diyebileceğimiz smoothielerle öğünleri atlatıyorlar. Basılı yayın diyebileceğimiz bu dergiyi bile birçok insan bayiye gitmeden alıyor, internetten okuyor. Videolar kısaldı, metinler kısaldı. Bu gelişmelerin hepsi çok güzel, çok az vakit harcıyoruz her şeye. Ama sizce de geriye çok fazla vakit kalmıyor mu?

İnsan gerçekten bir yerden sonra düşünecek şey bulamıyor. Berat Albayrak’ı düşünüyorsun. Siparişini düşünüyorsun. Ölümü düşünüyorsun. Seksi düşünüyorsun. O kadar hızlı akıyor ki bunlar bağ kurmaya, bir şey hissetmeye fırsat olmuyor. Atalarımızdan miras kalan, genlerimize işlenen duygularımız akacak kanal bulamıyor. Öyle olunca da insanlar oturdukları yerden hakiki duygular yaşamaya çalışıyor. Mesela sevgimize sürekli yeni bir odak noktası bulunuyor. En beklemediğiniz anda “Lamaların neler yaşadığını daha önce hiç düşündünüz mü?” gibi sert bir söylemle karşılaşıyorsunuz. Konu ne olursa olsun çok ikna edici paragraflardan oluşuyor çünkü yazarın da vakti bol. Empati, şefkat ve merhamet kokteyli eşliğinde lamaları düşünüyorsunuz. Şu ana kadar ihmal ettiğiniz için kendinize kıziyorsunuz. Geç gelen lama sevgisiyle bir süre vakit geçirdikten sonra, henüz lamalara dair sizin kadar fikir mesaisi harcamamışlara soruyorsunuz, “Lamaların neler yaşadığını daha önce hiç düşündünüz mü?” Böylece herkes ikna oluyor lamaları ihmal ettiğimize ve lamalar kolektif bir şekilde uzaktan sevgiye boğuluyor. Artık lama hakkında konuşmak bile istemiyoruz. Peki yeri boş mu kalacak? Hayır. Hemen ikamesi bulunuyor. “Peki ya dünyanın öbür ucunda yaşayan şu adadaki Eskimolar?”

Bir gazetenin sağlık sayfasının dikkat çekici başlığında da dediği gibi: “Aşırı empati Hasta Eder.” Halbuki işe, bayiye, buluşmaya, akraba ziyaretine, halisahaya gidilse, 9-6 mesailerde ast-üst iş arkadaşlarıyla vakit geçirilse... Bırak lamayı, eskimoyu 10 yıllık arkadaşının bile empati için harcadığın çabayı hak etmediğine ikna olursun. Empatiyle birlikte zıttı nefret de yükselişte. İnsanlar vakit geçsin diye nefret ediyor. Yaşlılardan, çeşitli ırklardan, hayvanlardan... Somut olarak nefretini uygulayabileceğin bir yer yok sadece ifade edebiliyorsun. Öyle olunca da nefret eskisi gibi tat vermiyor. Nerede heyecanla İstiklal Caddesi’ni yağmalayan dedelerimizin el emeği nerede şimdiki gençlerimizin homofis nefret kusmaları.

Telefonum çaldı, kibar kurye geldi. Aklıma hemen yeni sorular üşüşüyor. Maske takmalı mıyım? Maske takarsam ondan çekiniyor gibi görünüp ayıp mı ederim? Takmazsam adamı riske mi atıyor olurum? Doğu ile batı arasında bir oraya bir buraya hak vermekten helak olmuş Orhan Pamuk bir hâlde kapıyı açtım. Dürümcünün ekstra turşu koymasına homofobik olmamasından daha çok sevindim. 2 ay önce üzerine çok düşünüp eskittiğim hassasiyetlerimden sıyrılan plastik çatallarla yemeğe girişmeden önce sunu düşündüm: İnsanlık kaldıramayacağı miktarda bir duygu yüküyle karşı karşıya.

Para Piyasaları, Papara Piyasaları

Eğri oturup doğru konuşalım, yaptığım en manasız işlerden biri de, hiçbir yatırıмым,

zaten yatırım yapacak param da olmadığı hâlde gerçek bir zenginın parasıyla çenesini yormaya hevesli züğürt gibi borsa, tahvil, bono piyasalarını takip etmem. Eminim, hiçbir akli başında yatırımcı benim kadar dikkatli izlemiyordur piyasaları. Tabii yirmi dört saat borsa, döviz, tahville yatıp kalkan insanlar var ama onlar “küçük yatırımcı.” Hadi onlar züğürt hâllerıyla zenginın parasına üç beş kuruş ortak olup çenelerini kendilerince boşa yormamış oluyorlar da, bana ne oluyor inanın ben de hiç bilmiyorum.

Finans piyasalarında enteresan bir kendini bilememe durumu var. Üç kuruş birikiminden artırıp hatta kimisi gerçek birer keriz gibi kredi çekip, hanımın bileziklerini bozdurup hisse alanlar kendilerini Kalantor Holding gibi dev şirketlerin ortağı zannediyorlar.Yani tamam, teknik olarak doğru ama hanımın bileziklerini bozdurup on lot Kalantor Holding hissesi alan biri hiç de holdingçi gibi gözüküyor gözüme.

Bu kendini bilememe, ait olduğu sınıfın daha üstünde zannetme hâli sadece burada da değil. Geçen gün, **normal şartlar altında** liseden güç bela mezun olacak bir akademisyenimiz, İzmir depreminin üzerine, depremin sınıfsal olmadığını kanıtladığını, bu depremden zarar görenlerin hiç de öyle alt sınıflar olmadığını ileri sürdü. Bunu söylemesinin nedeni derinde.

Bir kere oğlan buz gibi orta alt sınıf mensubu, gariban bir oğlan ama bunu kabullenmediği için, kendisi gibi orta alt sınıf mensubu insanların üst sınıf olduğunu zannediyor. Bizzat kendisinin alt sınıf mensubu olduğunu, artık bunu küfür mü zannediyor nedir, zinhar kabullenmiyor. Ev ve otomobil sahibi olmanın ekonomik, Karaköy Yeraltı Çarşısında almayı dövdükleri ürünler gibi dağıtılan diplomalara sahip olmanın sosyal sermaye için yeterli olduğunu zannediyor. Kafasında alt sınıf için Küçük Emrah filmleri gibi bir dünya tasavvur etmiş olsa gerek, onca yıl okumanın, m.a., m.b.a., y.m.c.a. ve doktoranın ardından sınıf mensubiyeti için Kemalettin Tuğcu betimlemeleri ve aslında bal gibi de başörtüsü görmeyi bekliyor. Onca tedrisatın ardından, sınıfı başörtüsüne endeksleyen ve etrafında olup biten hakkında hiçbir fikri olmayan dev bir körlük. Neyse, bizim finans piyasalarındaki aldığı üç beş lotla Fikfoksan’a ortak olduğunu zanneden adamlar aynı bu akademisyen gibi işte.

Ama yıllardır endeksleri, emtia fiyatlarını, future piyasaları falan gerçek bir deli gibi hiç işi olmadığı hâlde takip eden, en azından “Nikkei indeksi ne oldu acaba?” “10 yıllık ABD vadeli tahvilleri ne veriyor şimdi?” diye merak edip bakan bir adam olarak hayatımda bu kadar komik bir düzen görmediğimi itiraf etmeliyim. Görünürde her şey çok mantıklı gibi ama azıcık (15 saniye falan) düşündüğünüzde biraz bile mantıklı olan bir finansal enstrümanın az çok kafası çalışan herkese para kazandıracağını anlıyorsunuz. E geri çekilip bakıyorsunuz, tamam, enflasyonun üzerinde getiri sağlayan insanlar ve fonlar var, yok değil ama uzun vadede onlar da endeks nereye giderse oraya gitmiş. Öyle bir koyup iki alan, üç koyup onla ayrılan kimse yok. Zira işin doğası anlamsız.

Beklentiler satın alınıyor, gerçekler satılıyor, tepki alımı yapılıyor, tepki satışı yapılıyor. Çok tekrarlandığı için anlamlı gibi ama düşününce hepsi anlamsız. X şirketinin hissesi artınca birileri tepki veriyor ve satıyor, hisse düşüyor. Düşünce de diğerleri tepki veriyor ve alıyor bu sefer artıyor. E her alanın karşısında bir de satan var falan feşmekan ama neticede bu X şirketi diyelim ki elektrik kofrası üreten bir şirket, şirketin üretimi, kârı, stoğu, cirosu falan hiç mi önemli değil? Birileri alıyor diye alıyorsunuz, e siz aldığınıza göre birileri de satıyor, ortalıkta da yatırımcıyım diye geziyorsunuz. E şirketin neyine yatırım yaptınız dayı? Şirketin kasasına halka açıldığında giren dışında bir kuruluş girmedi, siz kendi aranızda bir takım sahiplik belgeleri alıp satıp duruyorsunuz, neyin yatırımı bu şirkete nasıl bir faydası var?

Diğer bir komiklik de, ortada hiçbir değişiklik yok, tüm ekonomik göstergeler aynı ama damat papara yiyip şutlanınca piyasalar rahatlıyor. Şu piyasalara bakın hele. Ulan pembe dizi izleyen gündüz kuşağı izleyicisi misiniz, “Ay Viktor’a iyi oldu, çok çektiymişti kıza” diye bir paparaya rahatlıyorsunuz? O Bloomberg ekranlarınızı, anlık finansal verilerinizi, iktisadi indikatörleri falan böyle Zenginler de Ağlar dizisi seyrederek gibi mi seyrederiyorsunuz, Luis Alberto Salvatierra gibi mi değerlendiriyorsunuz ekonominin aktörlerini. Dün de aynı bugün de, ama bugün damat papara yedi gitti diye elektrik kofrası üreten şirketin hisseleri artıyor ve siz de bunu ciddiye alıyorsunuz öyle mi?

Valla bilen varsa anlatsın nasıl bir yatırımmış, mala davara ne faydası varmış da dinleyeyim.Yok valla sıkılmam, arka planda Türk filmi açık değilse Bloomberg dinleyen adamım ben. Böyle sıkıcı zevklerim var.

Vitaminsız Adam

Evde açtım ellerimi dua ediyorum. Hani benim duam ne kadar tutar, orası da şüpheli. Yani şimdi koskoca sistem benim dualarla uğraşırsa, başkalarının istekleri, dilekleri filan nice olur... Neyse ki genelde tam da öyle bir sistem yok. Dünyadaki en ahlaksız, en yalancı, en kötü, en benciller hep kazanıyor bir şekilde. Doğruya doğru. Camdan bi kafayı çıkartın, ya da yazmayan gazetelere bir bakın bakalım, kimler lüks arabalarda, lüks yatlarda, lüks içinde çapsız bir şekilde, doğaya, insana zarar vere vere, antikacıdaki bir fil gibi her şeyi devire, düşüre, kıra, parçalaya gününü gün ediyor.

Para ve güç, kötülerin çok uzun süredir taptıkları tek şey. Bir yandan da taptıkça da sana daha çok para ve güç geliyor. Bir kere kötü olmaya niyetlenirsen, para ve güç “yürü be” diyor, sırtını sıvazlıyor. Yeter ki kötü ol. Sadece kendini düşün, önüne çıkan her şeyi ez geç. Sonra da yalnız ama lüks içinde keyifsiz mobilyalarınla, elbiselerinle otur... Neyse ki bazı şeylerin tasarımı kötü olamadığından çok da tipsiz bir araba alamıyorsunuz zengin olunca. Hani Bugatti filan bi tipsiz ama o da artık 1 milyon avroluk araç. Hem de yurt dışında. Dur bakayım burada ikinci el Bugatti kaç paraymış?

Sahibinden’e girdim iki tane ilan var. Birisi “Sputnikk yerli Bugatti” yazan bir ilan. Erzurum’dan verilmiş. 25 bin liraya Lada Samara satıyor bir abi.

Açıklama kısmı çok temizci, hiç ellemeden şöyle bırakıyorum: Aracımda en ufak cürük pas yok motor sıfır yapıldı hatasız macunsuz geri görüş kamerası follow me spor yaylar gergi kulesi mevcut performans lastikkleri jantları bir jantta çizik var gorulmucek derecede 5 yıl sorunsuz bindim yağ bakımı fren balata bakımları yeni yapıldı buji buji kabloları yeni akü yeni muayene 1 yıl var lastik ler 1 ay once sıfır aldım sarj dinamosu karburotor yeni derli toplu arac gazını koy bin not jantlar sökölüp orjinal fabrikasyon jantları takılıp verilecektir...

Diğer Bugatti ilanına gidiyorum şimdi. Bugatti Chiron diye bir model. Satış fiyatı 50 milyon lira. Sıfır kilometrede. 50 milyon liracık... 50 milyon... Çoğumuz hayatı boyunca o kadar para kazanamayacak. 8000 motor, 1500 beygir gücünde bir araç. Evet, buna da tipsiz araç diyorum. Görgüsüzler tercih ediyor genelde. Bu da benim kendimi avutmam olsun.

Ellerimi yine havaya kaldırdım “Allahım bilgisayarım bozulmasın gözünü seveyim, zaten 2011’den beri 9 yıldır tıkr tıkr çalışıyor, şimdi de şu zamanlarda başıma iş çıkartmasın lütfen. Maazallah başına bir şey gelse bilgisayar alamam vallahi. Bilgisayar fiyatları uçmuş. Haliyle döviz filan da şokomelliyor işleri. Eskiden 1000 dolara yılan gibi cihaz alınırdı. Şimdi 1000 dolar nereden baksan yaklaşık 8 bin lira olur. Araba 8 bin motor, 1500 beydirdi. Bugatti’nin aynası kırılrsa onu bile alamam ya. Neyse artık bakacağız bir çaresine. Ya bi yandan da o kadar tipsiz araba değilmiş de biz niye bu kadar tipsiziz onu çözemiyorum...

Hayatımda ilk defa kilo alıyorum, çok şaşkınım. Genelde hayatım boyunca 53 kilo takılan bir kuru ve vitaminsızdım. Şimdi öyle oldu böyle oldu, aydı maydı ayağım kaydı derken 62-63 kiloyu gördüm. Hayatı boyunca sıska olan birisi için çok şaşırtıcı bir his. Çoğu insanla aynı noktaya geliyorum yavaş yavaş. Umarım daha kilo almam. Almamak için bol hareket ediyorum ama bakalım olur mu? Normal insanlara benzemeye başladım yaşlandıkça. Geceleri karnım acıkıyor, geçen gece neredeyse bir paket Cicibebeye gömdüm yarım litre sütle...

Öyle ya da böyle günler geçiyor, kuşlar uçuyor, gemiler geçiyor. Bakalım ne kadar daha buralardayız?

Ateşlerde yanan anlar / İnsan olan biraz ağlar / İşte geçen hafta yaşananlar:

Şiiri beğendiyseniz bunun gibi binlercesini on - onbeş dakikada yazabiliyorum. Elimde birikmiş de var. Sevgiliniz için yazabilirim, yaşadığınız ilçe için yazabilirim, takma isimle yerel gazeteniz için yazabilirim, ölmüş dedenizin karakterine bürünüp yeni doğmuş çocuğunuza ölmüş dedenizin ağzından şiir yazabilirim. Eğer “torununun çocuğunu görmek çok istiyordu, hep torunumun çocuğunu görmeden ölmeyeyim diyordu, ah dedeciğim vah dedeciğim” diye üzülyorsanız bunu yapabilirim. Buraya ölmüş dedenizin ağzından yeni doğmuş çocuğunuz için yazılmış bir şiir örneği bırakıyorum:

Küçük torun, doğmuşsun / Evin neşesi olmuşsun / Fakat bak bana, ölüyüm ben / Sonsuz zaman akar üzerimden / Dökülür etlerim, eridi gözlerim / Ben artık insan değil, solucanın yemiyim / Soğuk, ıslak ve karanlık / Burası benim yeni evim / Görüşemedik diye üzülmeye / Aile kabristanında senin de hazır yerin.

Farklı ihtiyaçlarınız için farklı çözümler sunuyorum. Unutmayın, doğru tamirat doğru alet edevatla yapılır. Her türlü şiir ihtiyacınız için benimle iletişime geçebilirsiniz. İzin vererseniz geçen hafta yaşananlara geçiyorum.

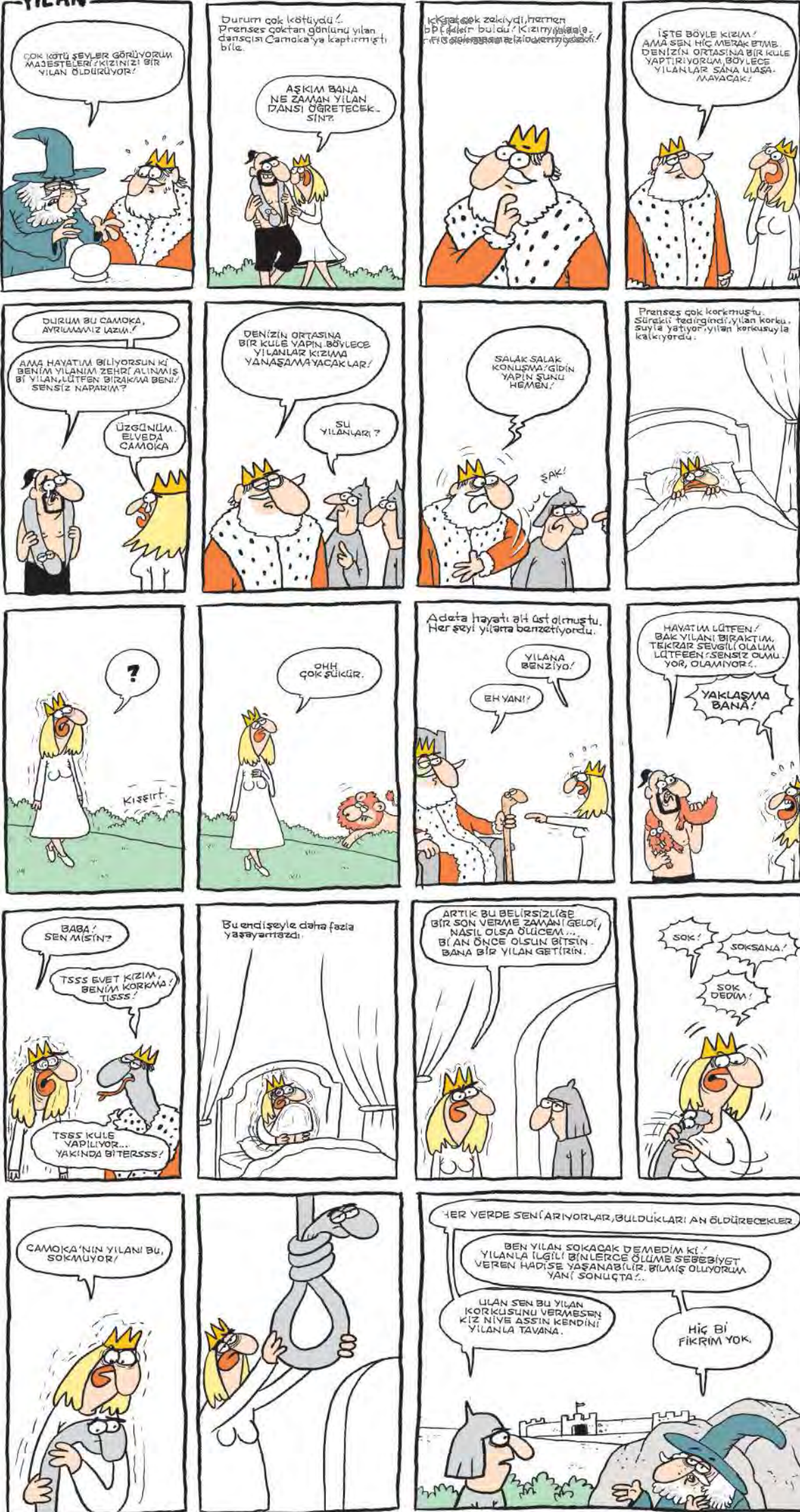
Geçen hafta yaşananlar:

1- Evden “çalışacağım, işim var” diye çıktım. Bir buçuk yaşındaki oğlum evden çıkmayayım diye ağladı, “babacık” diye bacağıma yapıştı. “Çalışacağım oğlum, işim var, babacığın iş yapması lazım, ağlama bakalım, hadi anneye” falan dedim, ağlamayı kesmedi. Eşim ve oğlumun annesi bebeğim “tamam çık sen, biraz ağlar susar, sen durdukça ağlayacak bu da” diyerek oğlumuzu bacağımdan aldı. Kendimi dışarı attığımda çocuğun ağlamaları sokaktan dahi duyuluyordu. Kahroldum ama gerçekten çalışmam gerekiyordu. Fahiş fiyatlı bir kafeye oturup saatlerce bilgisayarda maymun fotoşopladım. Kapuçin türü bir maymuna memurlar.net adresinden bulduğum kafa kısmı boş bir takım elbiseyi giydirmeye çalışırken üzüldüm, ekrandaki maymuna küfürler ettim.

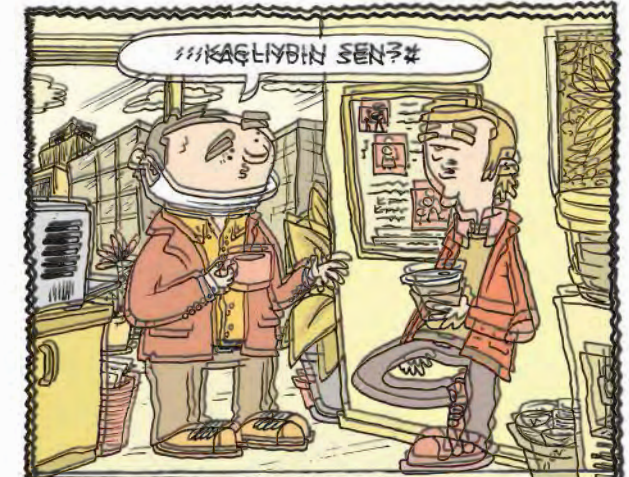
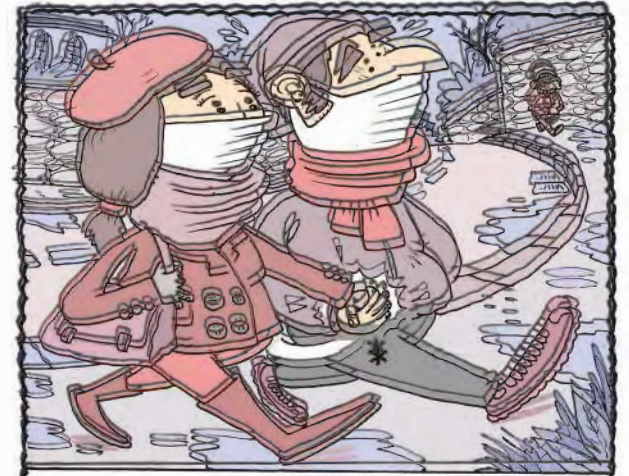
2- Kafede çalışan çocuğun sipariş ettiğim lattenin üzerine köpükten gülen yüz yaptığını fark etmedim. Son anda, kaşığı gülen yüzün ağzının ortasına batırırken fark ettim. Bir anda istemeden kötü bir şey yapmışım gibi bir paniğe kapıldım, kaşığı lattenin ağzından çektim. Az önce gülen yüzü “aşk olsun” gibi bir ifadeye dönmüştü. Bilgisayar ekranından takım elbiseli kapuçin maymunu, kahve bardağından latte bana küskün bakıyorlardı. Evde bir buçuk yaşındaki oğluşum benim yüzümden ağlıyordu. Kimse memnun değil, kusura bakmayın ben de memnun değilim, ama birilerinin bu işleri yapması gerekiyor. Kahve makinasının başına geçmiş çocuğa baktım, gülen kahvesine ettiklerimi görmüştü ve o da memnun değildi. Kendi hesabına göre ben gülen suratlı latteyi instagramda kafenin adını hashtag yapıp paylaşacaktım, internette varolacaktık. Varolamadığı için bana küstü.

3- Tüm yaşananlara rağmen takım elbiseli maymun çok iyi oldu. Takım elbise maymuna çok yakıştı, daha doğrusu üzerinde garip durmadı. Neşem yerine geldi. O zaman anladım ki dünya üzerindeki bütün mizah yok olsa, geriye sadece takım elbise giydirilmiş hayvanlar kalsa keyfimden çok bir şey eksilmez, neşem pek azalmaz. Takım elbise giydirilmiş hayvan ve ağzına mikrofon tutulan hayvan. Bu ikisi benim mizah anlayışımı özetleyen şeyler.

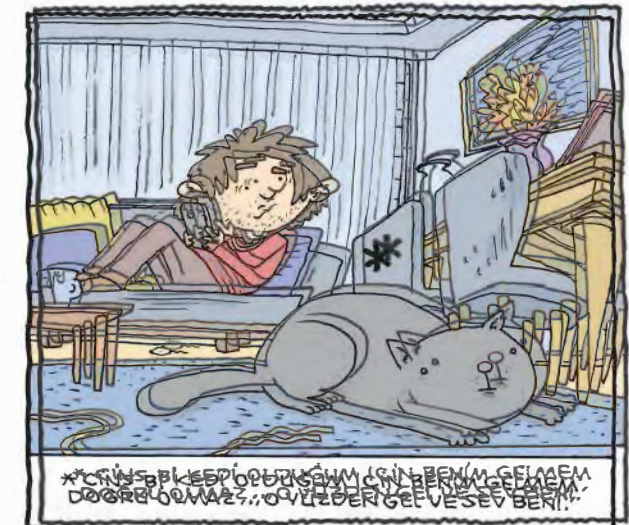
YILAN

*ARKADAŞLARIM SEVGİLİLERİNİ ANLATTILAR... NE WAL İNSAN GİTME Bİ DUYSAN!

*GÜLÜT VERİSEM DE BOZUNU AYARLIYIM... SİMİDİ Bİ DE BULUYORSUNLARA YILAN...

"Yağmura 'kötü hava' diyeni, kuraklıkla terbiye eder Allah." - Yılmaz Erdoğan

KARA AŞK'IN KARA KUTUSU

Kara Aşık'tan Beş Beyit

Ne anlar senden gönül indiren kara aşk'ım
Ne bilir seni tenezzül eden kara aşk'ım

Çok kakhahan cınlar gönlümün masum Divan'ında
Ki tek tebessümün beni derbeder eden kara aşk'ım

Öz adımla bu devirde yazamam delilik der ham ervah
Çün senin çılgın sevdan beni mecnun eden kara aşk'ım

Unutma aşkımız hakikatlı bir nesnedir neşeli zeka
Efsane Fuzuli'yi kim kaldı bizden gayrı yad eden kara aşk'ım

Şimdi Kara Aşık dilindedir fesadın ve hasedin
O'dur daha nice cenge heves eden kara aşk'ım

Birinci Eski

"Hiç bulunmaz akranı"
Diye başlar, ne güzel
İkimizin en sevdiği ilahi...

Ay yine var,
Sen yokken de.
Bu nasıl mümkün?

Türkan Şoray'ım sensin benim.
Türkan Hanım, eminim
Tanısa sever bizi.

İnsan,, mahlûğun güzeli
Sen, insanın güzeli
Yaradan, en güzeli...

Canım canlara hayran..
Canımın içi
Tek kişi...

Eskaza akıldan çıkarmak
Yaşamak telaşını,
Saadet dedikleri...

Kolaj battaniye
Yapacağım,
Yine sana
bakacağım...

Üsküdar'a giderdik...
Gülüştür, şiirler
söyledik,
Tekmil kumruyla
yoldaş...

Biz
Demek daha güzel.
Sen, ben deyu çalma aşktan...

Renk olur
Vişne,
Çürüyünce...

Ankara,
Tatillerde müdür amca.
Vatan yahut Sömeistre!

NAZİLLİ'DE BİR ARAP BAHRİ VAR!

Maalesef, köpek ısıyor Arap Bahri'yi. Aşı yapıyor kendisine. Beş gün sonra, bir sağlık görevlisi telefon ediyor Arap Bahri'ye, "Sizi ısırın köpeğin durumunda bir değişiklik oldu mu?" diye. "Yav kardeşim, ayıptır" diyor Bahri, "Köpeğin durumunu sormazdan evvel, bi benim durumumu 'Nasıl oldun, kudurdun mu' diye sorsana be ya hu?!" Ve de kendisine "Arap Bahri Abi" diye seslenen birine verdiği cevap!! "Oğlum ya Arap de, ya Bahri de, ya Abi de, ne hepsini birden sayıyosun!?"
Selam olsun Bahri'ye...

Not:

Geçen haftaki köşedeki son şiir, Sevgili Hatice Kübra Erişir'e ait...

Mustafa Satıcı

FURKANÖZÇOBAN

YAZI DİZİSİ

TÜRKİYE'NİN ÇİZİ ROMAN TARİHİ

Küçük baldız memlekettten üç kavnoz turşu yollamış sağolsun. Geçen hanım etli nolu yapmış. Yanına da beyaz pilav. Aştık tursulardanda birini. Hani küçük biberler veyahut acı olanlar onlardan. Bi tane attım ağzıma atmaz olaydım. Nâsi acı anlatamam. Aslında çok seviyorum. Ama yaş oldu 60. Bu yaştan sonra ne karikatörü mine kayım. Eskiden gırgır mıgır bışeyler vardı, okuyoduk. Şeye çok gülüyorduk. Ben üç Adamda gözlemlerden. Var ya. Eser değil öteki... Beyaz soy oldu ya bittimi?

CAMUS - FIRST DATE

ESNEK ile GENİŞ

Merhaba

“Edge: Kenar” ile “eşkenar”, zorlasan aynı şey.

Bacanak aynı zamanda, bacanak'ın da bacanak'ı oluyormuş, bunu da yeni öğrendim. Yani sen tek başına bacanak olamıyorsun. Bir başka bacanak'a daha ihtiyacın var bacanak olabilmek için.

Bacanak'ın sensiz bacanak olamıyor, sen bacanak'ınsız bacanak olamıyorsun.

Korkunç bir şey bence bu. Halbuki bacanak'sız bacanak olursa ben isterim bacanak olmayı. Öyle tek başına bacanak olunur yani olursa. Ama işte olunmuyor. İlla ikili bir delilik istiyor bacanak'lık. En az. Bunun daha da çoklu versiyonları da olabiliyor. Bir insanın sekiz dokuz bacanak'ı olabiliyor. Olay abartılmışsa. Bir bacanak'ın tek bacanak'ı olsa, “bacanak” der geçer. Ama çok bacanak'ı olursa hangi bacanak? Sertunç bacanak, Raşit bacanak. İnsan bacanak'lıktan kafayı yer.

Afganistan bence çok komik bir ülke. Vize almak çok zor mesela Afganistan'a. Çünkü soruyormuş Afganistan. “Niye gelmek istiyon hacı bize” diyor. Sen de mesela, “gezme için gelmek istiyorum” dersin, “tamam da aga, bizim öyle gezilecek bir yerimiz yok ki” diyor, vize vermiyoruz. İşte bu tam da kendini bilmektir. Komik tabii bir yandan ama bence bu büyük bir aşama. Hatta bence, ilerleme yolunda çok dev bir adım. Çünkü önce kendini bileceksin ki, bir şeyleri değiştirebileceksin. “Güzelim, güzel ülkemiz” demiyor mesela. Öyle de diyebilirdi. Güzel olduğuna inanabilir, vizeleri şakırt diye verebilirdi. Ama işte sonra da olurdu? Kalırdı öyle hep kalakaldığı yerde. Şimdi en azından bir şeyleri düzeltebilirler artık. “Çirkiniz biz, güzel olalım, güzelleştirelim kendimizi” diyebilirler. Bence bunu yapabilirler. Göreceksiniz. Afganistan, on sene içinde Norveç olacak. Bak ben de bunu buraya yazıyorum. Sıkıntı kendini bilmeyende Vay efendim, “biz en güzel ülkemiz” diyende. Ben de buna ayar oluyorum. Cebinde pasaportu yok, bir farklı ülke görmemiş, bırak ülkeyi, köyünden şehrine inmemiş adam, “bizim ülkemiz dünyanın en güzel ülkesi” diyor. Hay ben senin olmayan beynini skeyim arkadaş ya. Ama tabii sende kabahat yok. Sana bunun böyle olduğunu düşündürten kimse artık, onda kabahat. Ayıptır ya. Biraz bu alemde Afganistan olmak lazım.

Kedilere yeni kum koyunca ilk birkaç gün temizlemiyorum, mutlu oluyorum. Kumları azaldıkça her gün, hatta günde iki kez temizlemeye başlıyorum, mutsuz oluyorum. Bir de kedilerin kumları bitmeye yakinken kum söylüyorum hep, ucu ucuna geliyor o kum, kaosu sevinç yaşıyorum. Kedi kumunda bile son dakikacılık. Bizi zaten müreffeh yarınlardan alıkoyan hep bu son dakikacılık oldu bence. Ne bileyim ya, ama, öyle işte.

Ve evet, yeni eve taşınalı iki ay oldu, bayaa bir yol alınmasına rağmen, hala tam olarak yerleşilemedi. Sanırım bir iki ay daha var. Yeni evle birlikte hayatıma bazı güzellikler girdi, girmedi değil. Eski evden sadece bir kilometre ötedeyiz. Yalnız artık Koşuyolu olarak geçmiyoruz burası. Barbaros olarak geçiyor. Koşuyolu Kadıköy'e bağlıydı, Barbaros Üsküdar'a. Lan iki sokak geldik, memleket değişti. Ama bana sorarsanız ben hala Koşuyolu'ndaymışım gibi hissediyorum kendimi, çünkü galiba Koşuyolu zaten burası. Koşuyolu diyorlar. Bilemiyorum. Ama Üsküdar'a bağlı. Kafalar karışık. Benim hayatıma kattığı güzellik ise şu oldu. Biz eskiden Özlem'imle ayda bir gibi, Koşuyolu'ndaki balıkçıya gider, bir şeyler yer içerdik. Özlem'im her defasında itiraz ederdi. “Eğer beni yemeğe götüreceksen, bu mahallenin dışında bir yer olmalı bu” derdi. Ben de “ya şimdi ne gereği var, şurası hemen, hadi hazırlan gidik” derdim. Gidilirdi bir şekilde ama yani, lafları da yerdim. Ne bileyim ağabey, kadın işte. İlla bir ayrı emek vereceksin, onu istiyor. En azından aynı mahallede olsun istemiyor. Öteki mahalle olsa olur ama. Ya ben de o balıkçıyı seviyorum. Makul fiyat, lezzetli gıdalar. Yürüyerek gidip, yürüyerek dönebiliyorsun. Daha ne istiyorsun acaba? Şimdi öyle bir durum oldu ki, balıkçı yine bize aynı mesafede. Eski evle yeni evin tam ortasında. Geçen “hadi balıkçıya gidelim” dedim. “Olur gidelim” dedi, kalktık gittik. Aynı balıkçı. Aynı mesafe. Fakat artık Koşuyolu'nda oturmadığımız için Koşuyolu'ndaki balıkçıya gitmemiz sorun olmuyor. Kadının resmen çok mutlu onu Koşuyolu'ndaki aynı balıkçıya götürdüğüm için. Söylenmiyor, sızlanmıyor, ne bileyim, minnettar gibi bile oluyor hatta. E ben de çok mutluyum. Çünkü en sevdiğim balıkçı bu. Allah'ım daha ne isterim acaba. Çok güzel oldu ya bu taşınma işi. Vallahi bak.

Geçenlerde de bisiklet kullanırken durmuş bir arabanın içinden biri bana selam verdi. “Eyvallah” dedim geçtim. Sonra onun Necip olduğunu anladım. “Necip'ti lan o” dedim, “mahalleden eski arkadaş.” Hemen aradım Necip'i. Açmadı. İki gün sonra yeniden aradım. “Sen miydin ya o” dedim “o gün aradık mı?” “Evet bendim” dedi ama böyle soğuk konuşuyor. “E” dedim “o gün aradım ben hemen seni, açmadın telefonunu.” “Evde unutmuşum” diyor. Yav yalanlar yalanlar. Ya sen kimsin acaba Necip ya. Bu tripler ne olm. Ne düşünüyorsun acaba. O zehirli beyninden neler geçiyor acaba senin. Hayır samimi de değiliz öyle. Off, ruh hastası ya. Yemin ediyorum ruh hastası. Yazdım da rahatladım.

Hoşça kal.

“KOP GEL GÜL GİT”
19 Kasım Perşembe / BKM Mutfak Çarşı / Saat: 20.00 / bilgi: 0212 327 72 00
21 Kasım Cumartesi / Kadıköy Kılıç Mekan / Saat: 20.00 / bilgi: 0538 399 39 12

İLİSKİMİZİ İŞİN DIŞINDA
TUTALIM SELMA HANIM...
BANA OLAN ÖFKENİZİ UNUTUN.
ŞİMDİ...VÜCUDUMDAN ALI-
NAK GENLERİ DENGGE
ENJEKTE EDİYORUZ.
BAŞLIYALIM.

AY KIYAMAM.

KORKUTMA BENİ
ABLA...

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

“Kapılar açılır ardına kadar/ Kuşlar uçar hatıralar içinden”

Fazıl Hüsni Dağlarca

Balkon sokağı temsil eden bir parça. Vekâleti onda. Evin içinde. (dördüncü kat) Ara ara sokağa çıkar gibi çıkıp bakıyorum. (hele hele o karantina günlerinde) İki adım atıp. Sonra dönüyorum tekrar eve. Yağmur varsa ıslanıp daha da gerçek bir sokağa çıkma hissi. Girip kurulanma. (Orhan Veli: “Şimdi evime girsem bile/ Biraz sonra çıkabilirim” diye yazmıştı--bir pandemi'ye rastlamamıştı o kısıcak ömründe rahmetli--dayanamazdı; özgürlüğüne çok düşküdü--) Daracık ama olsun. Balkonsuz ev olmamalı. Yasaklanmalı. Ev bir yolunu bulup sokağa doğru uzanmalı. Eskiden şahnişin; yani cumbalar vardı. Onlar evin meraklı kısmı gibi üç ayrı yöne bakan üç dar pencereyle sokağın içine eğilirdi. Onları da severdim. (sesi iyice kısık tv'de yeniden sokağa çıkma kısıtlaması söylentileri dolarken)

Claude Monet diğer oğlu Jean'ın tablosu

Herkes bilir; hani çok çok sıkıştığınızda (affedersiniz) uzun bir yol boyu kıvrana kıvrana dayanırsınız dayanırsınız da; tam çözüm görünür hale geldiğinde, evinizin kapısı önünde; o ana kadar, onca saat başarıyla idare ettiğiniz o sıkıntılı durum ilk defa dayanılmaz, karşı konulması neredeyse imkânsız bir hal alır. Anahtarı deliğe sokamaz olursunuz. Şaşırsınız: ne oldu da? Belki ev daha uzak olsa iki saat daha yürütebileceğiniz o kritik durumu artık kontrol edemez bir vaziyete düşmüşsünüzdür. Sadece kapı önüne geldiğiniz için olur bu. Kapı görüldü diye. “Artık dayanamıyorum...” diyor,

arkadaşım telefonda: ...tahammülüm bitti tükendi, yeter, buraya kadar... “Aşırı da soruyor: “... ne zaman başlayacak? sen incelemişsindir ” İlk defa böyle şeyler diyor.

Aşının bulunuşu; hem de çok yüksek oranda başarılı bir aşının bulunuşu; aşılamaların falan yakında başlayacağı haberi; işte o aynı sözünü ettiğim “kapı önü” durumu. Müsebbibi o. Bence öyle... (başka bir durumda olduğumu iddia edemem, ben de aynı) Çözümün görünür olması. Bu derece yakına gelmesi. Belirgin bir çözüm umudu yokken,

tam dokuz ay boyunca bir şekilde dayanabilen arkadaşım birden nasıl bu hale geldi. “Dayanamaz” oldu. (askerde de olur öyle, en son tezkereye bir hafta kala, dayanamaz olursun, dakikalar geçmez, fırır edip tezkeresini yakan dahi olurmuş, duymuştum) Daha önce, dokuz aydır hiç teşebbüs etmediği epey tehlikeli gezilere falan şimdi çıkan arkadaşım da var. Resimler gönderiyor, oradan buradan. Kalabalık

arasından gülümsüyor. Yüksek risk gurubunda olduğu halde. “Bekle biraz, o kadar sabrettin, aşı çıktı, sonra maskesiz olarak gezinirsin aynı yerleri...” falan filan diyorum. Söylemesi kolay. Kendimi de zor zapt ediyorum. Onca ay yapmaktan titizlikle kaçındığım kimi riskli hareketlere bir yeni eğilim. Bende de. Daha ödüllendirici doyumlar uğruna anlık doyumdan vazgeçebilme yetisi (Delay of Gratification/Tatminin Geciktirilmesi) deniyor adına. İhtiyacımız o yetenek işte. Daha büyük ve daha sonraki bir ödül (burada maskesiz mesafesiz bir seyahat) lehine anlık bir doyum erteleme yeteneği. İşler iyice çığırından çıkmadan

Fazıl Hüsni Dağlarca 1914-2008

becerebilmemiz gerek. Nasıl kolaylaştırabiliriz? Valla dört yaşlarındaki çocuklarla yapılan deneylerde bir ipucu var: Deneylerin çeşitleri var; ama temeli şöyle. Çocukların önüne bir adet marshmallow / bir lokum konuluyor, “eğer bunu yemeden 15 dakika sabredebilersen, hem bunu hem de iki tane lokum daha vereceğiz sana” deniliyor. Denek

çocukların üçte biri hemen yiyor lokumu. Diğer sabretmeye karar verenler: kimileri sandalyeyi çevirip, o tek lokuma hiç bakmadan geçiriyor süreyi. Gözlerini kapatanlar ya da ilgisini dağıtmak için oracıkta kendi uydurdıkları şarkıları söylemeye başlayanlar falan oluyor. Sabreden derviş... Deneye katılanların sabredenler kısmının (deney yaklaşık 50 yıl önce Stanford Üniv'de yapılmış) hayatlarının daha sonraki dönemlerinde daha başarılı oldukları, daha iyi bir kariyer yaptıkları gözlenmiş. Daha düşük obezite oranlarına da sahipmiş bu hayatta başarılı olan sabırlı, disiplinli, güçlü iradeli kısım. (ben de diyorum niye genellikle hep şişmanlardan seçiyorum

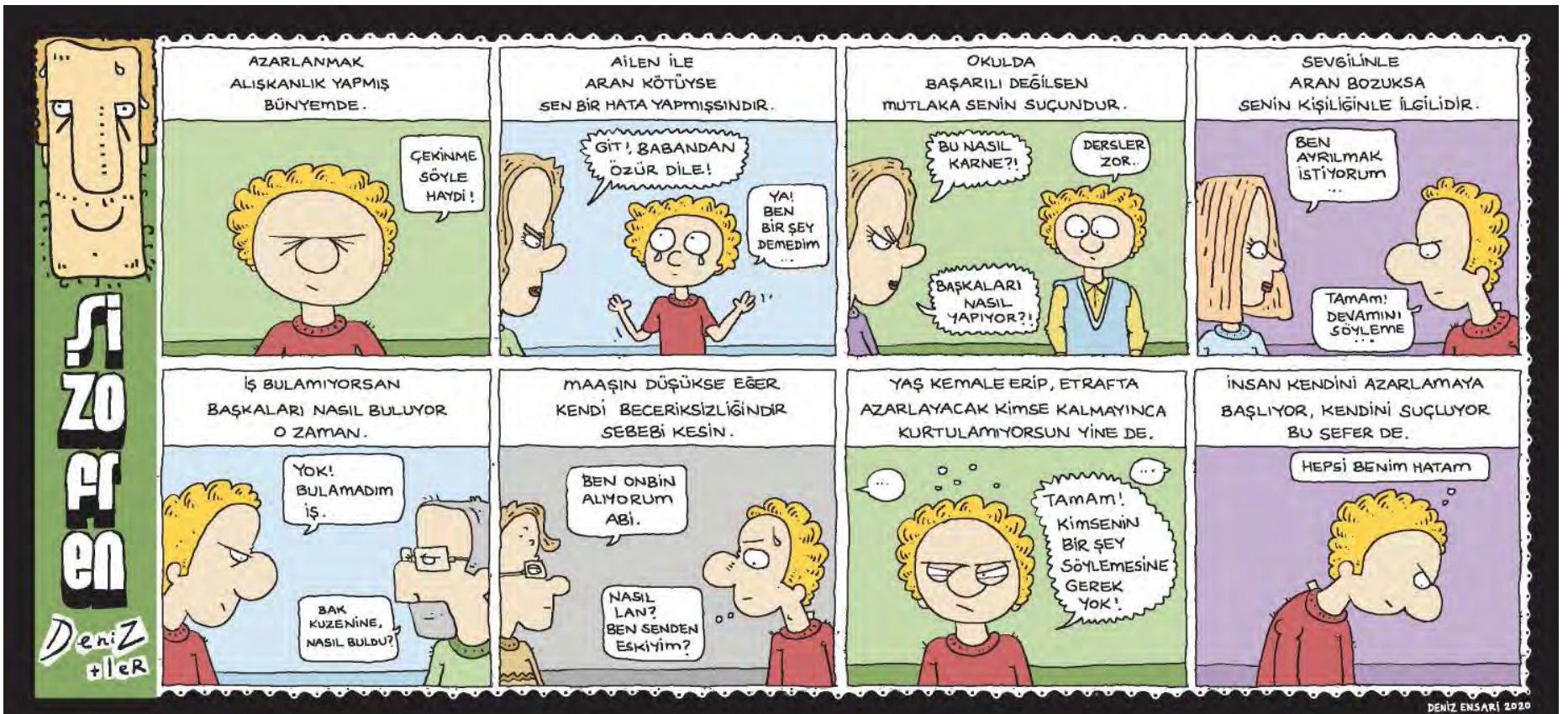

Claude Monet (1840-1926) oğlu Michel'in Ponponlu Şapkalı Portresi

arkadaşlarımı) Demek ki: “Aşı bulundu, yakında vurulacak, işte şişe bu, geliyor” gibisinden haberler okunurken tv'de ters dönüp kulaklarımızı da kapayıp o anda kendi uydurduğumuz şarkıları... Aklıma başka çare gelmiyor, şu ara...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

engin.ergonultas@gmail.com

DENİZ ENSARİ 2020

Akçakese Köyü

Hafta sonu Nuri'yi de yanıma alıp Şile'ye bağlı Akçakese Köyüne gittik. Sabah 08:30 gibi evinden aldım onu ve erkenden yola çıktık. Dedenin torununu gezdirdiği gibi gezdirdim. Bazen de velayeti annesindeymiş de yalnızca hafta sonu görebildiğim çocuğummuş gibi muamele yaptım ona.

Keyifli vakit geçirelim, fotoğraf çekelim bir de güzel kahvaltı yapalım niyetiyle çıktığımız bu yolda haritayı kontrol etme görevi Nuri'ye aitti. Beni yanlış yola soktuğunda ya da yolu uzattığı anlarda onu bir çocuk gibi azarlıyor ve daha dikkatli olması gerektiğini söylüyordum. Ben böyle azarlanmayı hak etmiyorum, istersen beni şuralarda bir yerde indir diyerek olayı dramatize ediyor ve gönlümü almayı başarıyordu. Şile'de güzel olmayan, fiyatını hak etmeyen, serpm kahvaltı adı altında kandırıldığımız bir kahvaltıyla başladık güne.

Peynirleri tabaklarımıza alırken göz göze geliyor, "Nasıl da güzel kazıklanıyoruz" diye haykırmak istiyor ancak günümüz berbat olmasın diyerek ikimiz de içimize atıyorduk. Zaten bugüne kadar denediğimiz hiçbir serpm kahvaltı bizi tatmin etmedi ve her seferinde bu kazıklanma hissini iliklerimize kadar hissettik. Nuri tutumlu biri olduğu için bunu daha fazla hissetmiş ve şu kahvaltıyı evde hazırlasak daha uyguna gelirdi hesabı yapmış da olabilir. Ben bu tür hesaplara girmedim. Kahvaltıyı bitirip tekrar yola koyulduk. Akçakese'ye yaklaştığımızda ben daha fazla dayanamayıp "Kahvaltı çok kötüydü" dedim. Nuri, dakikalaradır içinde tuttuğu öfkeyi kusakarak düşüncelerini küfürler eşliğinde dile getirdi. Nimete küfretme diyerek onu maneviyata davet edince sustu.

Akçakese'ye vardığımızda köy kahvesinde birer bardak çay içip sanat eseri gibi duran evlerin fotoğraflarını çekmek ve köylü ile boş muhabbet yapmaktı niyetimiz. Arabadan iner inmez yaşlı bir amca çıktı karşımıza ve Nuri benden önce davranıp Selamun Aleyküm dedi. Amca, sert bir bakış fırlatıp selamı almadan yoluna devam etti. Sanırım bu köyde istenmeyen insanlardık. Bu olayı unutup evlere doğru yürüdük. Her evin kapısının üzerinde Türk Bayrağı var. Bazıları terk edilmiş. Ne hikayeler vardır bu evlerde ancak selamımızı almayan amca bizi tedirgin ettiği için bu hikayeleri dinleyemedik. Bu arada aynı amcaya bir üst sokakta ben de denk geldim. Bir de ben deneyeyim dedim ama bu deneme de başarısız oldu. Zannediyorum ki amcamızın selam almama gibi bir huyu var.

Köydeki terk edilmiş evlerin fotoğraflarını çekerek instagram'daki en karanlık filtre ile gerekli paylaşımları yaptık. Soluklanıp birer bardak çay içmek için girdiğimiz köy kahvesinde pet bardaklar ve üst üste dizilmiş paket yemekler vardı. "Burada dizi çekimi var sanırım" dedim. Nuri bana katılmadı. "Ne dizisi çekilecek burada" diyerek burun kıvrırdı. Kahve sahibi yanımıza geldiğinde sordum. Kırmızı Oda çekiliyor, onun için geldiler dedi. Doğru tahminde bulunmanın verdiği haklı gururu karşı tarafa da hissettirmek için Nuri'nin gözlerinin içine baktım ve dudakımı hafif kaldırıp alaycı bir tebessüm fırlattım. Bravo *mına koyim büyük başarı dedi Nuri.

Kendisi tahminde bulunamadığı için kıskanmıştı beni. Çaylarımızı içtikten sonra biraz daha fotoğraf çekmek için kahveden ayrıldık. Az ileride set ekibi ve karavanlar vardı. Tahminimi görsel olarak da ispat etmiş ve haklı gururu bir kez daha yaşamıştım. Aynı tebessümü, yüzüme bakmadığı için bu kez Nuri'nin omzuna fırlattım. Binnur Kaya'yı görürsek fotoğraf çektirir miyiz dedi. Gerek yok, hepimiz kendi çapımızda ünlüyüz. Binnur Hanım isterse buyursun gelsin, kırmayız dedim. Bravo dedi bir kez daha. Bir alaycı gülüş de sol bacağına fırlattım. İstanbul'a dönene kadar, fırlattığım bu alaycı tebessümlerimle tüm vücudunu ele geçirdim.

Haftalık Mizah Dergisi | 18 KASIM 2020 | Sayı: 688

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun- Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Mürekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

ORTAM

En felmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ
DEĞİLSİNİZ!

özet:

ORTAM, SALİH ABİ, YEĞENİ OKAN VE KIZ ARKADAŞLARI SAHİLDE ATEŞ YAKIP GOA AMBIANSI Bİ EĞLENCE İÇERSİNDYKENE İZMİRLİ GELİR, BENİ DE ALIN ARANIZA DENİR. ORTAM ONUN Bİ TROL OLDUĞUNU DEŞİFRE EDER. RİZİL Bİ POZİSYONDA ENİŞTESİNİN KAYIĞINA BİNER. O DA İNTİKAM YEMİNİ EDER

